

WAARDELOOS IN BED

BOEKSICAL OVER SEKS VOOR BEGINNERS

**FRITS
TURING**

Waardeloos in bed

Boeksical over seks
voor beginners

Frits Turing

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: maart 2025
Frits Turing

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Simone Lier
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-834856-6-9
ISBN Paperback: 978-90-834856-7-6

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Met de stemmen van Finn de Roode,
Meike van Es, Veronique van der Scheer en
Haye van der Heyden.

Met de muziek van Eric de Roode.

1.

Hallo, ik heet Johnnie. Met i-e aan het eind, niet met een y. Dat vind ik wel jammer, want met een y is chiller, maar er is niks meer aan te doen. Of nou ja, je kunt het wel veranderen, zegt mijn vader, maar dat kost veel geld en hij vindt met i-e mooier, want dan is het meer Nederlands en niet zo Amerikaans. En dat is beter, zegt hij. Maakt niet uit. Ik moet het er altijd bij zeggen, als ik mensen vertel hoe ik heet: Johnnie met i-e. Dat is vet onhandig en dat moet ik dan dus mijn hele leven blijven doen. Maar goed, zo hebben we allemaal wat, zegt mijn moeder altijd. Ik weet niet zo goed wat ze bedoelt, want wat heeft zijzelf dan? Zij heet gewoon Doortje. En dat klinkt wel leuk, vind ik. Voor een vrouw. Doortje. Een kleine deur voor een Amerikaan. Ik ben elf jaar, bijna twaalf.

Waar ben jij nu? Ben je dit ergens aan het lezen? Ja tuurlijk. Dat kan niet anders. Anders zie je dit niet. Goed van jou. Lezen is goed voor je, zeggen ze. Ik hou er niet zo van. Gamen is leuker. En films en filmpjes kijken, op Netflix en YouTube. Zit je ergens in de kamer beneden of zo? Of ben je met vakantie en heb je net gezwommen in een zwembad of in de zee? Wel gek dat we nu met elkaar te maken hebben, terwijl we elkaar niet kennen. Nog niet in ieder geval. Dat duurt niet zo lang meer, want jij leert mij nu wel kennen. Terwijl ik niks van jou weet

en dat blijft zo. Jij kunt nu in mijn leven kijken en ik niet in dat van jou. Heel gek.

Ik lig nu in bed en het is al best laat. Ik heb wel al even geslapen, geloof ik, maar ik ben weer wakker. Het gordijn heb ik niet helemaal dichtgedaan, en de maan schijnt op mijn gezicht. In de kamer van mijn vader en moeder klinken allerlei geluiden en ik denk dat ik daar net wakker van geworden ben. Het zijn geluiden die ik wel vaker hoor, met zuchten en grommen en zo. Ze hebben seks met elkaar.

Seks. Ik weet wel ongeveer wat het is, maar niet echt. Ik bedoel, ik weet wel hoe kindertjes gemaakt worden, ik ben niet gek, maar er is toch een heleboel wat ik niet weet. Waarom het zo belangrijk is. Want volgens mij is het dat. Mensen worden altijd heel zenuwachtig als ze het erover hebben. Of boos. Ik vraag me ook af waarom mensen er eigenlijk niet over willen praten. En ik snap ook niet dat ze niet wat zachter doen. Ze weten toch dat ik in de kamer naast ze lig te slapen? Als ze gewoon met elkaar praten als ze naar bed gaan, doen ze dat meestal heel zachtjes, om mij niet wakker te maken. Maar als ze seks gaan hebben, vergeten ze dat opeens. Waarom is dat?

Wat een herrie

(Ik)

Wat een herrie

Getverderrie

Dat gezocht en dat gehijg

Elke week weer dat gedonder

Ze kunnen echt geen weekend zonder

Ja, 't is prachtig

Allemachtig

Dat gekreun en dat gekraak

Vrijdagavond of zondagmorgen

Is vaste prik, dan is het raak

Morgen halen

Asocialen

Kan 't niet wat zachter

Hee, dat is mijn vader die heeft aanleg

Hoor 's even, rustig aan zeg

Ik ga maar liggen luisteren. Wat moet ik anders? Oordopjes helpen niet. Daar kreunen

ze gewoon doorheen. Ik weet wel ongeveer hoe het zal gaan. Het wordt eerst wilder, zoals altijd, met wat meer gezucht, gekraak en gestommel, en ja hoor, daar is het al: nu komt het einde. Mijn vader gromt een diep geluid. Nog even wachten en dan is het voorbij, dan zuchten, kraken en stommelen ze niet meer. Daarna hoor ik ze meestal nog wel naar de badkamer gaan, zeggen ze nog wat tegen elkaar of lachen ze ergens om. Ja hoor, ze zeggen iets. Heel aardig klinkt het niet. Nu doen ze opeens wel heel stil. Om je gek te lachen: eerst die herrie van de seks en daarna opeens gaan liggen fluisteren. Ze praten deze keer wel meer dan anders. Meestal zijn het maar een paar zinnnetjes en dan is het stil. Nu niet. O jee... Het gaat niet zo goed daar, geloof ik. Nu gaan ze toch opeens toch harder praten. Ze zijn me dus weer vergeten. Hebben ze nou meteen alweer ruzie?

Ik hoor de deur van hun slaapkamer opengaan en zo te horen komt mijn moeder de gang op. 'Misschien ben je zelf waardeloos in bed,' hoor ik haar zeggen. 'Dat zou ook kunnen.' Ik hoor hoe ze de trap afgaat naar beneden.

Mijn vader zegt niks terug en hij loopt ook niet achter haar aan. Hij zal daar nog wel in het grote bed liggen. Waardeloos in bed? Wat is dat nou weer? Zeker is dat mijn moeder niet bedoelt dat hij niet goed kan slapen, want dat kan hij wel. Hij kan soms op zondag tot 's middags in bed blijven liggen, dus dat is het niet. Het heeft dus met seks te maken, dat is duidelijk. Hij kan het niet goed, zegt ze. Moet je dat kunnen dan?

Is het iets wat je moet leren?

Het is gelukkig wel weer stil in huis en mijn ogen beginnen een beetje te prikken. Ik denk dat ik nu wel kan slapen, dat ga ik dan ook maar doen. Tot morgen. Of voor jou misschien: tot straks. Want jij leest misschien gewoon nog even verder. Zou kunnen. Bye.

2.

Goeiemorgen. Daar ben ik weer. Jij ook? Of ben je er nog steeds? Je kunt geen antwoord geven hè? Jammer. Ik heb geslapen. Best goed. Ik heb gedroomd over iets, iets met fietsen in de lucht, geloof ik. Dat ik ging zweven als ik heel hard fietste. Betekenen dromen iets? Een beetje raar zijn ze meestal wel.

Ik ga me aankleden, met lekker dunne kleren, want het is best lekker weer, zie ik als ik naar buiten kijk. Even gluren in mijn onderbroek. Aha, een bruine streep. Een schone dan maar. Alweer. Zo blijf je bezig. Dan een T-shirt en een korte broek. Dat is misschien nu nog wel een beetje koud. Straks niet meer, als de zon wat feller schijnt. En mijn gympen aan. Met sportsokken. Zo, klaar. Naar beneden dan maar. Mijn vader en moeder zijn al op. Ik hoor ze bezig met de borden en bestek, terwijl ze niks tegen elkaar zeggen. Misschien hebben ze nog steeds ruzie.

‘Goedemorgen,’ zeg ik, als ik de kamer binnenkom.

‘Goedemorgen,’ zegt mijn moeder.

Mijn vader bromt iets. Iets van gmmmgmg. Ja, die is duidelijk nog kwaad.

Even later zitten we met zijn drieën aan het ontbijt.

‘Mag ik even de boter?’ vraagt mijn vader, als hij net een boterham heeft gepakt.

Mijn moeder wacht twee seconden en geeft

hem dan de boter aan. 'De boter,' zegt ze.

'Ja, dat is de boter,' knik ik. 'Dat hebben jullie goed gezien.'

'Hou je mond erbuiten,' bromt mijn vader.

'Snuw niet zo tegen dat kind, Ronald,' zegt mijn moeder. 'Mag ik de boter terug?'

Ze vraagt het aardig, maar niet echt. Nep-aardig.

'De boter terug.' Mijn vader schuift de botervloot haar kant op. 'De kaas, alstublieft.'

Hij praat op één toon. Alsof hij niet wil verraden dat hij boos is. Stom gedoe, ik hoor het toch wel. En als hij u gaat zeggen tegen mijn moeder, dan is het echt foute boel. Dan is hij woedend.

Mijn moeder geeft hem de kaas aan. 'De kaas.'

'De hagelslag,' zeg ik en ik probeer net zo te praten als mijn vader.

Hij kijkt me van opzij boos aan, ik kijk niet terug. Oppassen nu.

Mijn moeder schiet in de lach. 'Alsjeblieft,' zegt ze en ze geeft me de hagelslag.

'Is er thee?' Mijn vader kijkt om zich heen.

'Er is thee.'

'En waar is de thee?'

'In de theepot,' zingt mijn moeder.

'Je kunt er best bij.'

'Jij kunt ook zelf bij de theepot.'

'Oké, best.' Mijn vader komt omhoog en pakt een beetje wild de theepot, zodat er een beetje thee uit het tuitje loopt.

'Nou nou,' zeg ik. 'Gezellig samen ontbijten.'

‘Moet je een dreun?’ vraagt mijn vader.

Ik durf nu wel naar hem te kijken. ‘Nou, zo gezellig hoeft nou ook weer niet.’

Mijn moeder schiet weer in de lach. Ja, dat is mijn geheime wapen: ik maak grappen en laat mensen lachen. En dan heb ik gewonnen. Ik weet niet wat ik dan gewonnen heb, maar zo voelt het wel.

Mijn vader schenkt zich een kop thee in en zet daarna de pot met een klap op tafel. Het blijft even stil. We eten. Je kunt het smakken horen en het kraken van een beschuitje waar mijn moeder in hapt. Een beschuitje met jam is het.

‘Hebben jullie ruzie omdat jullie waardeloos in bed zijn?’ vraag ik.

Ze kijken me allebei stomverbaasd aan.

‘En moet ik daar dan de dupe van worden?’ vraag ik er meteen achteraan.

Mooi woord is dat: de dupe. Mijn vader gebruikt het altijd als hij het over zijn werk heeft. Nu gebruik ik het eens een keer. De dupe. De djoep, zou je zeggen als je een Amerikaan was. Maar dat ben ik niet, ik ben Johnnie, met i-e, dat is Nederlands.

Mijn moeder lacht weer een beetje, maar nu klinkt het niet echt blij. Ze ziet er zelfs een beetje geschrokken uit. ‘Ik weet niet wat ik daarop moet antwoorden,’ zegt ze.

Mijn vader neemt een slok van zijn thee, staat op van tafel en gaat zo te zien zijn spullen pakken voor het sporten. Omdat het zaterdag is. Hij heeft blijkbaar geen honger meer. Heeft hij die boterham met kaas helemaal voor niks

gesmeerd. Hij heeft dus ook geen antwoord op mijn vraag, hij zegt helemaal niks meer.

3.

Een half uur later loop ik op straat niks te doen. Verderop staan Tom en Wouter en ik wandel een beetje hun kant op. Niet te snel, anders is het kinderachtig. Ze zijn iets ouder dan ik en daarom willen ze meestal niet met me praten. Maar als ik een beetje chill en cool doe, willen ze het misschien wel.

‘Die van mijn vader lijkt wel een komkommer,’ zegt Wouter.

‘Net zo groot of net zo krom?’ vraagt Tom lachend.

Waar hebben ze het over? Ik ga bij ze staan.

‘Net zo groen,’ giert Wouter. ‘Maar een neef van mijn moeder, die is zwart omdat zijn vader ook zwart is en die van hem lijkt wel de slurf van een olifant.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Heb ik gezien toen-ie zijn zwembroek aantrok.’

‘Kom op hé. Zo groot als de slurf van een olifant, dat kan niet. Past niet in je broek.’

‘Babyolifant hoor, babyolifant.’

‘Waar hebben jullie het over?’ vraag ik, terwijl ik achteloos de andere kant op kijk, alsof ik met iets anders bezig ben.

De twee kijken me aan en schieten in de lach.

‘Waar wij het over hebben?’ vraagt Wouter.

‘Waar wij het over hebben?’ eechoot Tom.

4.

Ojee, daar heb je Maud van Emmerik, op de fiets. Maud van Emmerik is beroemd. Alle jongens gaan stotteren als ze met haar praten. Ze heeft een bril op, maar verder is ze het mooiste meisje van de buurt. Ze is ook al veertien of vijftien en eigenlijk is ze geen meisje meer maar een vrouw.

‘Wow, daar heb je Maud van Emmerik,’ zegt Tom. Zijn stem slaat over.

‘Die van haar hangen nog niet,’ grijnst Wouter.

‘Nee. En ze draagt ze voor ons. Aardig hè?’

‘Echt aardig.’

De twee doen een high five en lachen.

Maud van Emmerik ziet het en remt. ‘Wat is er? Wat kijken jullie? Hebben jullie een probleem of zo?’

‘Ga je mee uit morgen, Maud?’ vraagt Tom. ‘Gaan we naar De Zilveren Tap.’

‘Met jullie kleuters zeker?’

‘Waarom niet?’ vraagt Wouter.

Ze kijkt even naar mij en ik krijg een kleur. Ziet ze dat? Ik geloof van wel. Ze glimlacht. Shit hé, Maud van Emmerik heeft naar me geglimlacht. Dat wordt weer dromen vannacht. Dat is grappig, bedenk ik opeens: ze is op de fiets en ik heb vannacht gedroomd van fietsen. Zouden dromen voorspellingen kunnen doen?

‘Ga nou mee, Maud. Wij zullen je drankjes betalen.’

‘Vergeet het maar. Jullie pubers denken maar aan één ding.’

‘Klopt,’ knikt Tom.

‘Bier,’ zegt Wouter stoer.

‘Seks. De meeste jongens denken alleen maar aan seks.’

‘Wij niet,’ lacht Wouter. ‘Wij denken nooit aan seks.’

‘Wij doen het alleen maar,’ roept Tom.

‘Het leven draait niet om seks, kleuters,’ zegt Maud van Emmerik met scherpe stem. ‘Het gaat om liefde. Echte liefde. Dat je van elkaar houdt.’ Ze is afgestapt en staat nu over haar fiets heen, met aan elke kant een been. Ze heeft een kort, strak broekje aan, waar ik niet te veel naar probeer te kijken. Maud van Emmerik is echt mooi, met die benen en die billen. Shit hé.

‘Waar heb je het over?’ vraagt Wouter.

‘Ja, waar gaat dit over?’ eechoot Tom.

‘Ik herhaal,’ stelt Maud van Emmerik zakelijk, alsof ze een lerares is en het over taal en rekenen heeft, ‘als twee mensen van elkaar houden, echt van elkaar houden, dan vrijen ze met elkaar. Dan doen ze dat wat jullie seks noemen. Dan doen ze waar jullie al die grove woorden voor hebben. Neuken en naaien en zo.’

De jongens staren haar stomverbaasd aan. Ik ook. Wat zegt ze nou allemaal? Is dit Maud van Emmerik wel? Dat kan bijna niet. Dit soort woorden zeggen meisjes toch niet?

‘Het probleem is alleen: jullie kunnen d’r niks van. De meeste jongens en mannen zijn waardeloos in bed.’

Wow. Ik kijk verbaasd op. Daar heb je dat waardeloos weer. Nu hoor ik het nog een keer. Dat zei mijn moeder gisteravond ook over mijn vader. Zeggen alle vrouwen dat over mannen? Zou het waar zijn? Maar er klopt iets niet. Mijn moeder zei: misschien ben je zélf waardeloos in bed, dat betekent dat mijn vader eerst tegen haar gezegd heeft dat zij dat was. Toch? Dus mannen en vrouwen vinden van elkaar dat de ander waardeloos in bed is. Maar wat is dat dan? Wat doe je dan? Of wat doe je dan niet? Wat is waardeloos in bed zijn?

‘Ik ga maar weer,’ zegt Maud van Emmerik. Ze kijkt weer even naar me. ‘Dag Johnnie. Ga jij ook al naar De Zilveren Tap?’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ben nog te jong.’

‘Je kunt toch ook weleens ’s middags gaan en een colaatje nemen of zo? Misschien zie ik je daar dan weleens. Dahag.’ Ze stapt op en fietst weg, zonder nog naar de andere twee jongens te kijken.

‘Zo hé!’ Wouter staart me verbaasd aan.

‘Jij zit geramd, bro,’ brult Tom. ‘Hoe is het mogelijk? Ze valt zeker op jonge jongens.’

‘Ga jij maar vast eieren eten, Johnnie,’ brult Tom. ‘Kom Wout, we gaan.’

De twee geven elkaar een high five en lopen weg, mij achterlatend. Heb ik een rooie kop? Shit ja, ik geloof van wel.

Waardeloos in Bed

(Ik)

Zou het waar zijn
Dat zou toch raar zijn
En een schande tot en met
Iedereen is waardeloos in bed?
Wat iemand doet
Dat is niet goed?
Maar wat doen ze dan verkeerd?
Toch wel gek
Er wordt je op school
Van alles geleerd
Maar hoe het moet in bed
Dat hebben ze niet
Op het rooster gezet

Wie kan mij leren
Hoe zoiets moet
Dit is fout
En dat is goed

Dit moet wel
En dit moet niet
Hoe zorg je
dat een vrouw geniet?
Hoe kan ik dat nou weten
Als niemand 't me leert?
Zo doe je dat
Zo is het fijn
En dit is echt verkeerd
Zo zou het moeten zijn
Dat je lessen krijgt
In seks
Of vraag ik nou iets gek?

Ik wil het weten
Leer me dat nou
Dat hele gedoe
Ik wil best lief zijn
Voor een vrouw
maar dan moet ik
wel weten hoe
Ik moet wel weten
Hoe

5.

Twee dagen later staat mijn moeder te koken. Soms doet mijn vader dat. Maar mijn moeder kan het beter, dus ik ben altijd blij als ik thuiskom en ik haar achter het fornuis zie staan. Dan eten we lekker, weet ik. Mijn vader maakt bijna altijd iets met bonen, want dat is gezond en goedkoop, zegt hij. En als hij dan 's avonds tijdens het televisiekijken op de bank in slaap valt, omdat hij wijn heeft gedronken, laat hij scheten. Mijn moeder en ik kijken elkaar dan aan, en we schieten in de lach. Nou ja, bij de eerste twee lachen we, daarna niet meer. Dan zetten we een raampje open of maken we hem wakker.

'Gaan we zo eten, mam?'

'We wachten nog even op je vader.'

'Ik barst van de honger. Hoe laat is het?'

'Zeven uur.'

'Wat is-ie weer laat.'

'Ik begrijp het ook niet.'

Mijn vader werkt bij een groot bedrijf dat spijkerbroeken in China koopt en dan hier weer verkoopt voor meer, zodat ze winst maken en iedereen die daar werkt kunnen betalen, Makkelijk baantje, lijkt mij, maar hij zegt dat het best moeilijk is en hij moet daarom soms tot laat doorwerken. Mijn moeder werkt in een winkel waar ze vrouwenkleding verkopen. Zo hebben ze elkaar ook leren kennen, heel lang geleden, voordat ik geboren werd. Ja tuurlijk. Op een

beurs of zoiets, geloof ik. Ik geloof dat het zo heet, bedoel ik. Het was iets met overhemden en broeken en jurken. En misschien ook met schoenen, maar dat weet ik niet zeker.

‘Wat eten we?’

‘Bloemkool.’

‘O nou, laat ‘m dan maar rustig aan doen,’ zeg ik een beetje boos. Dat is echt een tegenvaller. Ik hou niet van bloemkool. Ik vind bloemkool om te kotsen. Gewoon goor gewoon.

‘Nee hoor,’ lacht mijn moeder. ‘We eten macaroni met ham en kaas.’

O gelukkig. Ik kijk weer blij. ‘Right. Oké, mam. Nu hou ik weer van je. Zullen we zo maar vast beginnen dan?’

‘We wachten nog even.’ Haar telefoon gaat. ‘Daar zal je ‘m hebben.’

‘Misschien heeft-ie wel een heel erg ongeluk gehad en ligt-ie in het ziekenhuis,’ zeg ik. ‘Zeg maar dat wij dan vast beginnen met eten.’

‘Johnnie, hou op, met dat soort dingen moet je niet spotten.’ Ze neemt op. ‘Yes. Vertel het eens.’

Ze luistert naar wat mijn vader haar over de telefoon vertelt en ik kijk ondertussen naar haar gezicht. Daar is van alles op te zien. Het lijkt wel of ze in tien seconden een paar jaar ouder wordt. De vrolijkheid verdwijnt en haar lippen worden smaller dan ze net waren. Het is net alsof mijn moeder aan het veranderen is in een zombie of zo.

‘Dan gaan wij vast eten,’ zegt ze met een robotachtige stem.

O, ze is een robot aan het worden? Of wacht, misschien is ze dat al. Dat kan natuurlijk ook. Je hebt tegenwoordig al heel goeie robots.

Zonder verder iets te zeggen zet ze haar telefoon uit. Ze kijkt bijna verdrietig nu. Dan ziet ze dat ik naar haar kijk en probeert ze een glimlachje. Wat is er gebeurd? Wat heeft mijn vader gezegd over de telefoon? Zal ik het vragen?

‘We gaan eten,’ zegt ze streng en ze staat op om de macaroni uit de oven te halen. O nee, nog niet. Ze pakt eerst een wijntje, zie ik. Eerst draait ze een fles rosé open, schenkt daar een groot glas van in, neemt daar drie flinke slokken achter elkaar uit, zet dat glas neer en pakt dan de ovenwanten om de macaroni mee uit de oven te halen.

Terwijl we eten, drinkt ze wel vier glazen rosé en ik weet dat er iets niet goed is. Wat heeft mijn vader net gezegd? Ik weet het niet, ze zegt er niks over. En ik wil er ook niet naar vragen. Ze wil mij niet lastigvallen met haar problemen. Dus als ik iets vraag, geeft ze toch geen antwoord. Niet echt.

Iets meer dan een uur later hebben we gegeten – fokking lekker was het – samen alles opgeruimd en zit ze nog met het laatste restje uit de fles. Ik zie dat ze niet blij is en dat vind ik zielig. Soms is ze ook wel onaardig tegen mijn vader, maar meestal is het zijn schuld als ze ruzie hebben. Zij wil het altijd wel uitpraten en hij niet. Ze kijkt nu een beetje waterig uit haar ogen en dat komt van die rosé. Ze heeft ook al een hele fles op. Veel te veel natuurlijk. En ze zouden

toch alleen wijn in het weekend drinken? Het is maandag hoor. Zal ik dat zeggen? Nee, toch maar niet. Ze weet het wel. Hebben ze ruzie nu? Of is er iets anders aan de hand?

Opeens kijkt ze me aan met die waterige oogjes. Wat is er? Waarom kijkt ze zo naar me?

Zal je altijd bij me blijven

(Mijn moeder)

Zal je altijd bij me blijven
Als je vader me verlaat
Als-ie met een ander gaat
Zal jij me dan wat liefde geven
Zal je dan je hele leven
Je hele leven bij me blijven?

Zal je dan misschien?

Aan me laten zien
Dat het bestaat
Dat het lukt, dat het gaat
Zal je dan aan me bewijzen
Als je vader me verlaat
Dat een goeie man bestaat
Zal jij me dan trouw beloven
Kan ik jou dan wel geloven?

Jeetje. Ze is echt wel een beetje dronken, geloof ik. Ik kan toch niet altijd bij mijn moeder blijven? Later heb ik zelf een vrouw. Misschien wel zo iemand als Maud van Emmerik. Stel je voor dat Maud van Emmerik later elke avond macaroni met ham en kaas voor me maakt en 's nachts naast me in bed ligt. Dan bel ik niet vanaf mijn werk dat ik wat later kom. Zeker niet.

'Mam.'

'Wat is er?'

'Ik wil iets vragen.'

'Ga je gang.'

'Wat is dat, waardeloos in bed? Wat doe je dan niet goed?'

'Hè?' Ze kijkt me aan met die wateroogjes van haar. Roséoogjes, bedoel ik. 'Waar heb je het over?'

'Maud van Emmerik zegt dat alle mannen waardeloos in bed zijn. En jij en papa hadden het er ook over een paar dagen geleden.'

'Maud van Emmerik zegt tegen jou dat alle mannen waardeloos in bed zijn?' Mijn moeder schiet in de lach.

Gelukkig, ze lacht weer. Ik ben blij. Ze is

veel leuker als ze lacht. Leuker voor haarzelf en leuker voor mij.

‘En waarom wil je dat eigenlijk weten?’ vraagt ze.

‘Dat wil ik gewoon weten.’

‘Waarom?’

‘Ik wil weten wat mensen fout doen. Daar kan ik van leren. Zodat ik later niet waardeloos in bed ben.’ Ik doe het voor Maud van Emmerik, maar dat zeg ik niet natuurlijk. Ik heb haar al een keer genoemd, als ik dat dan nu nog eens doe, gaat het opvallen.

Weer lacht ze. Heerlijk. ‘Moet dat nu?’ vraagt ze.

‘Waarom niet?’

‘Wat wil je dan precies weten?’

Kijk, ik zie ook weer lichtjes in haar ogen. Ze is er weer. Gelukkig. ‘Dat weet ik niet,’ zeg ik. ‘Zeg jij het maar. Wat doet iedereen fout?’

Ze denkt even na, met een glimlach op haar gezicht. ‘De mannen zijn niet allemaal waardeloos in bed,’ zegt ze dan. ‘Er zijn mannen die er heel goed in zijn.’

‘Wat doen die dan?’

‘Wat bedoel je?’

Shit hé. Wil ze me niet begrijpen of zo? Ik stel toch een heel duidelijke vraag? Wat is het probleem? ‘Ik wil weten wat je moet doen om goed te zijn in bed, mam,’ leg ik nog eens uit. ‘Dat is toch logisch dat ik dat wil weten? Straks moet ik ook aan de bak, weet je wel.’ Mooie term is dat: aan de bak. Zegt mijn opa ook vaak. En ik weet wat het betekent. ‘Zeg me nou gewoon wat

je dan moet doen en wat niet. Hoe doe ik het fout en hoe doe ik het goed?’

‘Ja jee,’ grijnst mijn moeder, ‘dat weet ik eigenlijk niet, dat is een kwestie, ja god, weet ik veel, ik weet het niet.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Je weet het wel, maar je wil het gewoon niet zeggen. Toch? Waarom niet?’

‘Maar lieve jongen, ik kan je toch geen sekslessen gaan lopen geven. Zo vlak na de macaroni. Ik ben je moeder. Zoek dat later nou maar uit met je vriendinnetjes. Oké?’

‘Die zeggen natuurlijk ook niks!’ Ik steek verontwaardigd mijn handen in de lucht. ‘Dat durven ze niet. En daarom zijn de meeste mannen waardeloos in bed.’

‘Huh?’

De oogjes staan weer waterig. En de vrolijkheid is weg. Jammer. Ze durft niet met me te praten over dit onderwerp. ‘Dat de mannen waardeloos zijn, is dus de schuld van de vrouwen,’ zeg ik een beetje boos. ‘Want we willen wel, maar we krijgen gewoon geen goeie feedback.’

Mijn moeder staart me aan. Het is nu net alsof ze me niet meer hoort. Toch een zombie dus. Of een robot waarvan de batterijen op zijn.

6.

Mijn vader komt pas thuis als ik al in bed lig, met het gordijn weer een stukje open, omdat ik de maan wil zien als er geen wolken zijn. Ik hou van de maan. Waarom dat is, weet ik niet. Het is alsof hij kijkt naar wat er bij ons gebeurt. Of is het niet hij maar zij? Is de maan een vrouw en de zon een man? Zou kunnen. Ik weet het niet.

Ik hoor mijn vaders auto het tuinpad op rijden en ik hoor hoe hij uitstapt en zijn portier dichtgooit. Best hard. Is hij kwaad? Zou kunnen. Wat is er aan de hand? Volgens mij heeft het allemaal met die seks te maken. Ik voel het. Alles met seks is geheim.

Tien minuten luister ik naar de zachte, ingehouden stemmen beneden, maar al snel klinken ze harder. Steeds wordt het even harder en dan weer een tijdje wat zachter. Ik denk dat mijn moeder zegt dat ze zachtjes moeten doen voor mij. Alsof dat iets uitmaakt. Ik hoor het toch wel. Het is duidelijk dat ze ruzie hebben. Ik kan niet verstaan wat ze zeggen, maar er zijn wel woorden die steeds terugkomen en die ik opvang. Het klinkt ongeveer zo:

‘En jij ook altijd. Jij ook altijd. Jij ook altijd. Jij ook altijd. Met je. Met je. Met je. Met je.’

‘Alsof jij niet altijd. Altijd. Altijd. Altijd. Altijd. Altijd. Altijd met je. Met je. Met je.’

‘Terwijl je nooit. Nooit. Nooit. Nooit. Nooit. Nooit. Nooit.’

‘Nee nooit. Nee precies. Meneer doet nooit. Nooit. Nooit. Nooit. Nooit.’

‘Terwijl jij de hele dag. De godganse dag. Werkelijk elke godganse dag. De hele dag. De godganse dag. Werkelijk elke godganse dag.’

Wat is godgans? Dat woord ken ik niet. Moet ik eens aan mijn opa vragen. Een gans van God. Ze gaan verder:

‘Prima. Ik doe het niet meer. Prima. Niet meer. Prima. Nooit meer. Niet meer. Niet meer. Nooit meer.’

‘Prima. Dan doe ik het niet meer. Prima. Dan ga ik ook niet meer. Prima. En dan zal ik ook niet meer.’

‘Het wordt hoog tijd dat jij ‘s. Dat jij ‘s. Dat jij ‘s.’

‘Ik? Ik? Ik?’

‘Ja jij. Jij ja. Jij ja.’

‘Hoezo ik? Wat zou ik nou? Wat zal ik nou? Waarom moet ik?’

Wat klinkt dat gek, zo’n ruzie. Alsof ze niks tegen elkaar zeggen terwijl ze van alles tegen elkaar zeggen. Waar is ruzie eigenlijk voor? Heb je er iets aan? Volgens mij niet. En ze gaan maar verder:

‘Denk daar maar ‘s over na. Denk daar maar ‘s over na. Denk daar maar ‘s heel goed over na. Heel goed over nadenken. Gewoon ‘s een keer daar maar ‘s goed over nadenken.’

‘Ik pieker d’r niet over. Ik pieker er absoluut niet over en trouwens: ik wil er geen woord meer over horen. Geen woord.’

‘Jij wil er geen woord meer over horen? Nee,

ik wil er geen woord meer over horen. Ik wil er geen woord meer over horen.'

Kijk, daar is de maan weer. Hij trekt een brede gele streep door mijn kamer. Er zijn nu dus geen wolken. Morgen weer mooi weer. Als ik 's nachts de maan zie, schijnt de volgende dag de zon. Dus de maan komt me vertellen dat morgen de zon langskomt.

Beneden gaat het gewoon verder. Het is nu een soort achtergrondmuziek geworden. Of als een rap voor twee:

'Laat me uitpraten. Laat me uitpraten. Laat me uitpraten.'

'Ik laat jou wel uitpraten. Ik laat jou wel uitpraten.'

'Nou laat me dan uitpraten. Laat me dan uitpraten.'

'Ik laat je uitpraten.'

'Waarom laat je me niet uitpraten?'

'Laat me niet lachen. Ha ha ha.'

'Ik laat jou graag lachen. Ik lach mee. Ha ha ha.'

'Ha ha ha ha.'

Dit vind ik eng klinken. Nu wordt het echt weird. Ze hebben ruzie, maar doen alsof ze moeten lachen. Dat klinkt echt creepy. Hier ga ik van dromen. Dit is niet leuk meer.

Dan sta ik op uit bed, loop naar de deur, maak die open en schreeuw naar beneden: 'Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!'

Wow. Meteen is het stil. Eventjes dan, daarna beginnen ze door elkaar heen te tetteren. Het wordt een dikke pap van een heleboel woorden

door elkaar:

'Hou je mond jij daar! Hou jij je erbuiten!
Hou je mond tegen dat kind! Bemoei jij je d'r niet
mee! Ik heb het tegen mijn zoon! Die jongen kan
niet slapen van dat geschreeuw van jou! Wie is
hier nou potdome begonnen met schreeuwen?
Ik verbied je zo tegen dat kind te schreeuwen!
Schreeuw niet zo! Ik schreeuw niet! Jij schreeuwt!
Schreeuw niet zo! Schreeuw niet zo! Schreeuw
niet zo!'

Ik doe de deur maar weer dicht. Ik heb het
alleen maar erger gemaakt.

Waar gaat het over?

(Ik)

Waar gaat het over? Wat is dit nou?
De liefde tussen man en vrouw?

Ze staan te brullen als twee leeuwen
Ze staan alleen maar wat te schreeuwen
Geen van de twee hoort nog wat
Ik wou dat ik geen ouders had
Ik wou echt dat ik geen ouders had

Maar jammer dan, ik heb er zelfs twee
Wat moet ik ermee? Wat moet ik ermee?

Niet te volgen wat ze willen
Hij maar vloeken en zij maar gillen
Ik vind dit echt een beetje raar
Het moet wel iets heel belangrijks zijn
Wat ze willen van elkaar

Ik zal wel gek zijn
Het zal wel mijn gebrek zijn
Ik zal 't wel weer niet snappen
Maar dat elkaar de grond in trappen
Dat vinden ze dus fijn?
Heerlijk om zo agressief te zijn?
Ze willen ruzie en verdriet
Anders doe je het toch niet?
Anders doe je dit toch niet?

Waar gaat het over? Wat is dit dan?
De liefde tussen vrouw en man?
Ze staan te schelden als twee gekken
Met grove woorden, grote bekken
Geen van de twee hoort nog wat
Ik wou dat ik geen ouders had
Ik wou echt dat ik geen ouders had

'Ssst.'

'Ssst.'

'Ssst.'

'Ssst.'

'Ssst.'

'Ssst.'

Nu staan ze beneden alleen maar tegen elkaar te sissen. Dat ze stil moeten zijn. Beter.

En het wordt inderdaad stil. Gelukkig. Rust. Einde ruzie, geloof ik. Hoop ik.

7.

Het blijft stil en even later hoor ik hoe ze naar bed gaan. Zwijgend. Eerst van alles door elkaar en nu opeens zeggen ze helemaal niets meer tegen elkaar. Het is allebei waardeloos, vind ik. Ja, ze gaan naar bed nu. Ik luister naar de geluiden: het tandenpoetsen, de wc doortrekken, het gestommel van het uitkleden. En alles in stilte. Dan kraakt het bed. Ze liggen erin, zo te horen. Stilte. Maar ik ben zelf nog hartstikke wakker. Van dat rare lachen. Dat was echt eng, dat hysterische lachen.

Wacht. Ik sta op uit bed en haal onder mijn matras de drie Playboys vandaan die ik op de zolder heb gevonden. Die zijn van mijn vader geweest en er staan blote vrouwen in. Ik vouw er eentje open en hou hem in het licht van de maan. Jeetje. Wow. Dat kan bijna niet echt zijn. Die is gefotoshopt. Kan niet anders. Is niet normaal, die vrouw. Zo groot en zo bloot en alles zo mooi. Ik sla de pagina om en bekijk nog een andere. Deze dan. Wow. Mijn hand gaat onder het dekbed en ik voel dat mijn piemel hard wordt. Ik denk dat Maud van Emmerik er ongeveer uitziet zoals deze vrouwen in de Playboy. Stel je voor dat ik ooit met zo iemand in bed lig. Dan wil ik niet waardeloos zijn, want dan gaat ze me uitlachen. Als het ooit gebeurt, wil ik echt niet waardeloos in bed zijn.

Terwijl ik de ene pagina na de andere omsla

en alle blote vrouwen van onder tot boven bekijk, begin ik toch een beetje prikoogjes te krijgen. Logisch. Het is al hartstikke laat.

Zo lig ik een tijdje, half te dromen en half te fantaseren. Mmm. Ik ben best moe, merk ik. Ik wil wel in slaap vallen nu. Ja. Ik wil nu eigenlijk best in slaap v...

Dan opeens ben ik in een wereld die roze is en rood en paars. Ik hoor aan alle kanten gezocht om me heen en ik zie dansende vrouwen in alleen maar sluiers. Het zijn sluiers van maanlicht. Ze zingen naar me, met zachte, lieve stemmen.

Meisjes uit je dromen

(De meisjes)

Wij zijn de meisjes
uit je dromen

En wij komen
Elke nacht
Bij je
Om met je
Te vrijen

Wij zijn de meiden
Die verleiden
Wij zijn de vrouwen
Die van je houwen
Die een beetje
Met je spelen
Die je kussen
Die je strelen
Die alles
met je willen
mooie meiden
Borsten, billen
Alles is voor jou
Alles is voor jou

Wij zijn de meisjes
uit je dromen
En wij komen
Elke nacht
Bij je
Om met je
Te vrijen

De meisjes zingen zachtjes door, terwijl er eentje naar me toe komt. Als een geestverschijning zweeft opeens Maud van Emmerik uit het groepje naar me toe en ze kruipt bij me in

bed. 'Ohhhh,' zucht ze in mijn oor en ze duwt haar warme lichaam tegen me aan. 'Ohhhhhhh. Ohhhhhhh.'

Dat is gek. Terwijl ik droom weet ik dat het een droom is en dat het de lekkerste droom is die ik ooit gehad heb. Kon ik maar altijd in deze droom blijven. Hij geeft me een gevoel dat door mijn hele lichaam heen trekt, tot in mijn onderrug. Dan opeens wordt het gevoel nog tien keer zo lekker en nog tien keer en lig ik opeens te schokken in bed. Ik droom en ik weet dat ik droom en ik weet wat er gebeurt. Echt heel erg raar.

En dan word ik toch nog even wakker en ben ik weer alleen in mijn kamertje, midden in de nacht. Of nee, alleen ben ik niet, want de maan is nog bij me. Ze streelt mijn gezicht. Ja, de maan is een meisje. Vind ik wel.

Opeens voel ik onder mijn dekbed iets nats in mijn onderbroek. Ik voel naar beneden. Getver. Hoe kom ik nou aan een wc-papiertje? Of een zakdoekje? Getverdegetver.

8.

De afgelopen paar dagen waren rare dagen. Mijn vader en moeder zeiden niks tegen elkaar. Dat wil zeggen, als ik erbij was. Ik zag ze wel praten, als ik thuiskwam en door het raam naar binnen keek, maar als ik dan de kamer binnenstapte, stopten ze en gingen ze keihard lopen zwijgen. Niet echt gezellig. Ik zag ook dat ze elkaar steeds niet aankeken. Dat ze de hele tijd naar de grond keken, of naar buiten.

Nu is het weer weekend en zitten ze opeens op me te wachten als ik naar beneden kom. Samen. Naast elkaar. Al helemaal aangekleed. Nogal netjes zelfs. En dat op zaterdagmorgen. Erg idioot. Meestal lopen ze om deze tijd nog in een joggingbroek of mijn vader in een ochtendjas die hem te klein is.

‘We willen even met je praten,’ zegt hij.

Mijn moeder knikt. ‘Ja, dat willen we even. Met je praten.’

‘Waarover?’ vraag ik. Wat heb ik nou weer gedaan? Hebben ze die Playboys onder mijn bed gevonden? Is dat zo erg? Mag je als jongen niet naar blote vrouwen kijken? Ik kijk alleen maar en daar voelen ze niks van. Ze weten het niet eens.

Mijn moeder schraapt haar keel. Ik zie dat ze zich zelfs al heeft opgemaakt. Dat doet ze nooit op zaterdag. ‘Je vader gaat een tijdje ergens anders wonen,’ zegt ze met een beetje schorre

stem.

‘Ja, ik ga een tijdje ergens anders wonen,’ knikt hij, terwijl hij eerst naar de grond kijkt en dan naar buiten.

Wat is daar toch te zien? Wat is er buiten wat er binnen niet is?

‘Gaan jullie scheiden?’

‘Nee,’ zegt mijn moeder.

‘Nee, we gaan niet scheiden,’ zegt mijn vader. ‘Ik ga gewoon even een tijdje ergens anders wonen.’

‘Hij gaat gewoon even een tijdje ergens anders wonen.’ Waarom is mijn moeder schor? Heeft ze voetbal gekeken of zo? Want dan schreeuwt ze altijd. Maar er is helemaal geen voetbal geweest.

‘En daarna gaan jullie scheiden?’ Ik vraag maar gewoon door, want ik ken ze. Soms zeggen ze niet wat ze te zeggen hebben.

Het blijft even stil. Buiten klinkt in de verte een ziekenauto. Die zal hier wel niks mee te maken hebben.

‘Dat weten we nog helemaal niet,’ zegt mijn vader.

‘Nee, dat weten we nog helemaal niet,’ valt mijn moeder hem bij, maar ze klinkt niet erg zeker.

‘Ik weet het wel. Jullie gaan scheiden.’ Ik weet het natuurlijk ook niet, maar ik doe gewoon een gokje. Ik wil dat ze me de waarheid vertellen. Dan weet ik waar ik aan toe ben, zoals dat heet. Dat zegt mijn moeder altijd: ik wil weten waar ik aan toe ben.

‘Nee nee nee nee nee nee,’ roepen ze door

elkaar.

‘We gaan elkaar even een tijdje vrijlaten,’ zegt mijn vader. ‘We denken dat dat goed is.’

‘Ja, we denken dat dat goed is,’ herhaalt mijn moeder, nu met een harde, boze stem. ‘Om elkaar even een tijdje vrij te laten.’

‘En is dat omdat jullie allebei waardeloos in bed zijn?’ Ik kijk niet naar de grond, ik kijk niet naar buiten, ik kijk gewoon naar mijn ouders die tegenover me zitten.

‘Hè?’ Mijn vader kijkt me kwaad aan. ‘Natuurlijk niet.’

‘Dat heeft er niks mee te maken,’ zegt mijn moeder.

‘Wie zegt dat ik waardeloos in bed ben?’ vraagt mijn vader en hij wordt steeds bozer.

‘Mama,’ zeg ik. ‘En jij hebt gezegd dat zij het is. Geloof ik.’

‘Heb je dat gezegd?’ Mijn vader kijkt mijn moeder van opzij aan. ‘Dat ik waardeloos in bed ben?’

‘En jij zei het over mij,’ zegt zij. ‘Johnnie heeft gelijk. Toen we ruzie hadden was dat, geloof ik. Dan roepen mensen dat soort dingen.’

‘Nou, ik heb ook weleens ruzie gehad met een meisje op school,’ zeg ik er snel tussendoor. ‘Toen ben ik echt niet gaan roepen dat ze waardeloos in bed was.’

‘Het een heeft in ieder geval niks met het ander te maken,’ stelt mijn vader met een harde stem.

‘Nee.’ Mijn moeder schudt haar hoofd.

‘Nee toch?’

'Nee.'

Ze kijken elkaar aan.

'Nee nee.'

'Nee.'

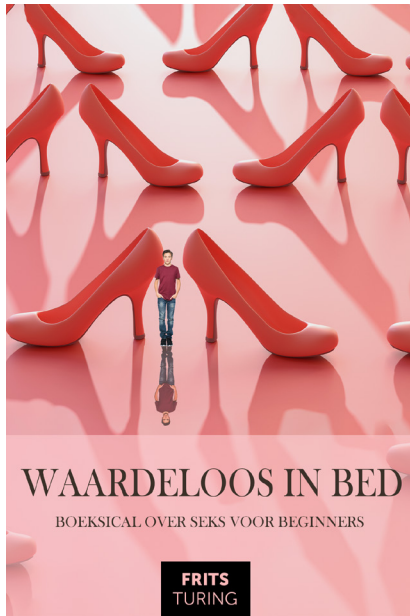
Weer blijft het even stil in de kamer. De ziekenauto hoor ik niet meer. Die is te ver weg nu of het was loos alarm. Dat iemand dacht dat hij zijn been had gebroken, maar dat het niet zo was. Dat het gewoon een schaafwondje was.

'Maar ik denk,' zeg ik, 'als jullie niet waarde-loos in bed waren geweest, dan waren jullie niet gescheiden. Wedden?'

Twee paar lege ogen kijken me aan. Ja, het zijn echt zombies of robots. Nu weet ik het zeker. Mijn ouders bestaan niet echt. Het zijn geen mensen, het zijn gewoon wezens. Of zoiets.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=waardeloos-in-bed>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

